

Despre credință

Samoila

De ce îmi ceri mereu dovezi
Că Dumnezeu ar exista?
Nu ți-e de-ajuns numai să crezi
Și să-ncetezi a-l cerceta?

Dovada e în omul viu
Care-i pământ și suflet
Și nu te-obligă la un știu,
Ci, cred, fără de „umblet”.

Mândru fiind, nu te supui
Celui de Sus, ca tatăl tău,
Creației te pleci, nu Lui
Și te mai plângi de omul rău.

Nu crezi deloc în adevăr,
Că e-n dispută mai mereu
Cu mila ce-o iei în răspăr,
Să ierți... ți-e totdeauna greu!

Un miracol crezi că minte
Într-un fel cumva teribil
Și pui crez pe simțăminte
Ce se contrazic vizibil.